

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Intrekking verleende toestemming om leiding te geven aan beveiligingsorganisatie. Geen sprake van een punitieve sanctie. Geen schending van het ne bis in idem-beginsel

Barkhuysen, T.; Emmerik, M.L. van

Citation

Barkhuysen, T., & Emmerik, M. L. van. (2018). Intrekking verleende toestemming om leiding te geven aan beveiligingsorganisatie. Geen sprake van een punitieve sanctie. Geen schending van het ne bis in idem-beginsel. *Ab Rechtspraak Bestuursrecht*, 2018(10), 484-485. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/72360>

Version: Publisher's Version
License: [Leiden University Non-exclusive license](#)
Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/72360>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

eerst achteraf (accreditatie)punten krijgen nadat is gebleken dat zij daadwerkelijk de werkervaring hebben opgedaan, nascholing hebben gevolgd of hebben deelgenomen aan een visitatieprogramma. De wijze waarop de RTS het Besluit MKA uitlegt, strookt volgens de Afdeling met de wettelijke systematiek en is, voor zover ik weet, conform de wijze waarop andere registratiecommissies verzoeken om herregistratie beoordelen. Het is gebruikelijk dat herregistratie plaatsvindt aansluitend op een vorige periode van inschrijving in het register, waarbij voor het moment dat de inschrijving expireert wordt bezien of de betrokkene voldoet aan alle eisen van herregistratie. De RTS hoeft volgens de Afdeling niet te wachten tot de dag waarop de inschrijving daadwerkelijk eindigt om te bezien of een ingeschrevene aan alle voorwaarden voldoet, zonder dat daarvoor alle bewijsmiddelen aanwezig zijn.

5. Dat de Afdeling ook kijkt naar de wijze waarop de RTS rekening heeft gehouden met de belangen van betrokkene bij het besluit om hem uit te schrijven, is vaste rechtspraak van de Afdeling. Volgens de Afdeling zijn de door beroepsgroepen opgestelde besluiten inzake (her)registratie, waaronder het Besluit MKA, privaatrechtelijke regelingen. Deze regelingen zijn daarom geen dwingend toetsingskader voor registratiecommissies om – weliswaar publiekrechtelijke – besluiten te nemen inzake in- en uitschrijving uit een specialistenregister. Volgens de Afdeling moet een registratiecommissie bij het nemen van dergelijke besluiten ervoor zorgen dat de nadelige gevolgen voor een individu niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen (zie bijvoorbeeld ABRvS 6 april 2016, AB 2016/176; ABRvS 13 juli 2016, AB 2016/282; ABRvS 8 maart 2017, AB 2017/124). Op basis van deze vaste jurisprudentielijn blijkt dat de RTS in de bovenstaande zaak op diverse manieren heeft getracht te voorkomen dat zij zou moeten overgaan tot uitschrijving van appellant uit het specialistenregister (r.o. 8).

De Afdeling concludeert hieruit 'dat de nadelige gevolgen van het besluit niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen', overigens zonder dat uit de uitspraak naar voren komt wat nu precies het algemeen belang is, en in hoeverre appellant als individu in zijn belangen is geschaad. Maar duidelijk is dat de RTS niet zonder meer is overgegaan tot uitschrijving van appellant uit het specialistenregister, maar dit besluit op diverse manieren heeft getracht te voorkomen.

6. De conclusie uit het bovenstaande is dat de door de beroepsgroepen opgestelde en de door de minister goedgekeurde regeling inzake in- en uitschrijving in een specialistenregister vergaande consequenties kan hebben voor een

beroepsbeoefenaar die niet voldoet aan de uit die regeling volgende eisen. De registratiecommissie moet bij het nemen van een besluit met de voor een betrokkene nadelige gevolgen wel onderzoeken of die consequenties niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen. In de bovenstaande zaak had de RTS het besluit niet alleen juist uitgelegd, maar ook op zorgvuldige wijze rekening gehouden met die nadelige gevolgen. Alles bij elkaar besluit de Afdeling daarom om het hoger beroep van appellant ongegrond te verklaren.

A.C. Hendriks

AB 2018/73

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

30 augustus 2017, nr. 201606205/1/A3

(Mr. J.C. Kranenburg)

m.nt. T. Barkhuysen en M.L. van Emmerik

Art. 7 lid 1 Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus; Par. 2.3 onder c Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2014

ECLI:NL:RVS:2017:2302

Intrekking verleende toestemming om leiding te geven aan beveiligingsorganisatie. Geen sprake van een punitieve sanctie. Geen schending van het *ne bis in idem*-beginsel.

*De staatssecretaris heeft de vergunning [om leiding te geven aan die particuliere beveiligingsorganisatie] en de toestemming ingetrokken omdat in het justitiële documentatiesysteem justitiële gegevens over appellant zijn geregistreerd in verband met twee gevallen van mishandeling [...]. Appellant betoogt dat de intrekking van de toestemming in strijd is met het *ne bis in idem*-beginsel zoals dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) wordt uitgelegd. [...] Ten behoeve van de beoordeling in het kader van het *ne bis in idem*-beginsel voor de bepaling of sprake is van een punitieve sanctie moet worden uitgegaan van de drie criteria die het EHRM heeft geformuleerd in het arrest van Engel en anderen tegen Nederland [...] het eerste en het tweede criterium [wijzen] niet in de richting van een punitieve sanctie. Ook indien het tweede en derde criterium in samenhang worden bezien, bestaat onvoldoende aanleiding om tot de conclusie te komen dat de intrekking van de toestemming een punitieve sanctie is. Voorts bestaat tevens onvoldoende aanleiding om de intrekking van de toestemming alleen op basis van de zwaarte*

van de maatregel als een punitieve sanctie aan te merken. [...] De Afdeling komt tot de conclusie dat de intrekking van de toestemming geen punitieve sanctie is. Er is dan ook geen samenloop van twee punitieve sancties voor één overtreding. Gelet hierop staat het ne bis in idem-beginsel niet aan de intrekking in de weg. Het betoog faalt.

Uitspraak op het hoger beroep van appellant tegen de uitspraak van de Rechtbank Noord-Nederland van 1 juli 2016 in 15/3412 in het geding tussen:

Appellant.

en

De Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Procesverloop

Bij besluit van 26 februari 2015 heeft de staatssecretaris de aan appellant verleende toestemming om te worden belast met de leiding van de beveiligingsorganisatie beveiligingsbedrijf ingetrokken.

Bij besluit van 15 juli 2015 heeft de staatssecretaris het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 1 juli 2016 heeft de rechtbank het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangetoond (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

De staatssecretaris heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 20 maart 2017, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. V.N. Chaudron, is verschenen.

Overwegingen

1. Appellant is eigenaar van het beveiligingsbedrijf, waaraan bij besluit van 20 juli 2012 een vergunning is verleend voor het in stand houden van een particuliere beveiligingsorganisatie. Bij dat besluit is tevens aan appellant toestemming op grond van artikel 7, eerste lid, van de Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus (hierna: Wpbr) verleend om leiding te geven aan die particuliere beveiligingsorganisatie. De staatssecretaris heeft de vergunning en de toestemming ingetrokken omdat in het justitiële documentatiesysteem (hierna: jds) justitiële gegevens over appellant zijn geregistreerd in verband met twee gevallen van mishandeling, gepleegd op 10 maart 2013 en 25 juni 2014. Gelet hierop is appellant onvoldoende betrouwbaar om voor een beveiligingsorganisatie werkzaam-

heden te verrichten en om de belangen van de veiligheidszorg of de goede naam van de bedrijfstak niet te schaden, aldus de staatssecretaris.

2. De rechtbank heeft overwogen dat de staatssecretaris zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat mishandeling kan worden aangemerkt als een tamelijk ernstige schending van de rechtsorde. Hiermee voldoet appellant niet meer aan paragraaf 2.3, onder c, van de Beleidsregels particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus 2014 (hierna: de Beleidsregels). De staatssecretaris was gelet hierop bevoegd om de toestemming in te trekken. Een dergelijke intrekking zal altijd inhouden dat de betrokkene niet de activiteiten als leidinggevende van de beveiligingsorganisatie kan uitvoeren en op een andere wijze in zijn inkomen zal moeten voorzien. Dit belang weegt volgens de rechtbank niet op tegen het belang bij een betrouwbare particuliere veiligheidszorg in Nederland en moet worden geacht te zijn verdisconteerd in het beleid. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat in dit geval niet is gebleken van bijzondere omstandigheden die nopen tot afwijking van het beleid, aldus de rechtbank.

3. Appellant betoogt dat de intrekking van de toestemming in strijd is met het ne bis in idem-beginsel zoals dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) wordt uitgelegd. De feiten waarop de intrekking is gebaseerd, zijn namelijk dezelfde als die waarvoor het Openbaar Ministerie hem strafrechtelijk vervolgt. Hij wijst hierbij in het bijzonder op het arrest van het EHRM van 10 februari 2009, *Zolotukhin/Rusland*, ECLI:CE:ECHR:2009:0210JUD001493903. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend, aldus appellant.

4. Artikel 7, eerste lid en vijfde lid, van de Wpbr luidt:

“1. Een beveiligingsorganisatie of recherchebureau aan welke een vergunning is verleend stelt geen personen te werk die belast zullen worden met de leiding van de organisatie of het bureau, dan nadat voor hen toestemming is verkregen van Onze Minister.

5. De toestemming, bedoeld in het eerste [...] lid kan worden ingetrokken indien zich omstandigheden voordoen of feiten bekend worden op grond waarvan de toestemming niet zou zijn verleend, indien zij zich hadden voorgedaan of bekend waren geweest op het tijdstip waarop de toestemming werd verleend.”

5. In paragraaf 2.2 van de Beleidsregels is het volgende vermeld:

“De extra ministeriële controle wordt gerechtvaardigd doordat de leidinggevende de mogelijkheid heeft het functioneren van het perso-

neel en het bedrijf te beïnvloeden. [...] Bij de toets van de leidinggevende zullen de betrouwbaarheid en bekwaamheid van de betrokken persoon worden beoordeeld. De beoordeling vindt plaats binnen het hierna onder paragraaf 2.3 en 2.4 genoemde kader, waarbij in het bijzonder zal worden bezien of er omtrent betrokkene relevante feiten bekend zijn op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij niet voldoende betrouwbaar of bekwaam is om leiding te geven aan een beveiligingsorganisatie [...].”

In paragraaf 2.3 is vermeld:

“De toestemming aan een beveiligingsorganisatie [...] om personen te werk te stellen, zoals bedoeld in artikel 7, eerste [...] lid, van de wet wordt onthouden indien:

a. de betrokkene binnen vier jaar vóór aangaande aan het moment van toetsing is veroordeeld wegens het plegen van een misdrijf waarbij een (on)voorwaardelijke geldboete is opgelegd, dan wel een strafbeschikking of een transactie wegens het plegen van een misdrijf van het Openbaar Ministerie heeft aanvaard [...].”

Tevens is daarin vermeld:

“Om te bepalen of een antecedent binnen de termijn van toetsing valt, wordt uitgegaan van de datum van de rechterlijke uitspraak in eerste aanleg.”

6. Het ne bis in idem-beginsel behelst een verbod op dubbele bestraffing. Dit betekent dat er niet twee punitieve sancties mogen worden opgelegd voor één overtreding. Niet in geschil is dat aan het bestreden besluit dezelfde feiten ten grondslag liggen als aan de ingestelde strafvervolgingen. In het arrest van A en B tegen Noorwegen, van 15 november 2016, ECLI:CE:ECHR:2016:1115JUD002413011, § 105–107, heeft het EHRM, onder verwijzing naar eerder genoemd arrest van 10 februari 2009, geoordeeld dat ten behoeve van de beoordeling in het kader van het ne bis in idem-beginsel voor de bepaling of sprake is van een punitieve sanctie moet worden uitgegaan van de drie criteria die het EHRM heeft geformuleerd in het arrest van *Engel en anderen/Nederland*, van 8 juni 1976, ECLI:CE:ECHR:1976:0608JUD000510071, § 82. Op grond hiervan is ten eerste van belang de classificatie van de intrekking naar nationaal recht, ten tweede de aard van de overtreding – ook wel de aard van de overtreden norm – en ten derde de aard en de zwaarte van de maatregel. De laatste twee criteria zijn niet cumulatief, maar kunnen wel in samenhang worden bezien.

6.1. Over de genoemde criteria overweegt de Afdeling dat de intrekking van de toestemming naar nationaal recht wordt gezien als een bestuurlijke maatregel en niet als punitieve sanctie.

Voorts is de norm die is opgenomen in artikel 7 van de Wpbr gericht op een specifieke groep, namelijk personen die als leidinggevend in een beveiligingsorganisatie willen werken. Uit de Beleidsregels blijkt dat op grond van deze bepaling de betrouwbaarheid en de bekwaamheid van de betrokken persoon kunnen worden beoordeeld. Zoals de staatssecretaris onder meer in het bestreden besluit heeft uiteengezet, hebben de Wpbr en de daarop gebaseerde Beleidsregels tot doel een betrouwbare particuliere veiligheidszorg in Nederland te waarborgen. Dit op voorzorg gerichte karakter van de regelgeving en het bestaan van een specifieke doelgroep zijn aanwijzingen dat het hier niet gaat om algemene strafrechtelijke normen en dat dus geen sprake is van een punitieve sanctie.

Bij het beoordelen van de aard en zwaarte van de maatregel is van belang of de maatregel is bedoeld om leed toe te voegen en of de maatregel zodanig zwaar is dat deze daardoor als punitief moet worden beschouwd. De Afdeling is van oordeel dat de intrekking van de toestemming een bestuurlijke maatregel is ter bescherming van eerder vermeld doel, die niet erop is gericht om leed toe te voegen. De zwaarte van de maatregel wordt beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven; hoe de betrokkene de maatregel ervaart, is hierbij niet van belang. Over de strafrechtelijke vervolgingen voor de twee feiten die in het jds zijn geregistreerd, zijn in 2015 respectievelijk 2016 uitspraken in eerste instantie gedaan waaruit blijkt dat de vervolgingen hebben geleid tot veroordelingen tot geldboetes. Gelet hierop en op de Beleidsregels zal aan appelland in ieder geval voor een periode van vier jaar vanaf 2016 in verband met deze veroordelingen geen toestemming worden verleend om te worden belast met de leiding van een beveiligingsorganisatie. Gelet op de beslissingen van het EHRM van 1 februari 2007, *Storbråten/Noorwegen* en *Mjelde/Noorwegen*, en van 11 december 2007, *Haarvig/Noorwegen* wijst de Afdeling er evenwel op, dat appelland niet verhinderd wordt om – in de woorden van het Hof – andere professionele activiteiten te verrichten of andere bedrijfsmatige activiteiten te ontplooiën, zodat er in het licht van die uitspraken geen grond is alleen op basis van de zwaarte van de maatregel deze als een punitieve sanctie te kwalificeren.

6.2. Gezien het vorenstaande wijzen het eerste en het tweede criterium niet in de richting van een punitieve sanctie. Ook indien het tweede en derde criterium in samenhang worden bezien, bestaat onvoldoende aanleiding om tot de conclusie te komen dat de intrekking van de toestemming een punitieve sanctie is. Voorts bestaat tevens onvoldoende aanleiding om de intrekking van de toestemming alleen op basis van de

zwaarte van de maatregel als een punitieve sanctie aan te merken. In dit verband wijst de Afdeling op hetgeen zij in 6.1 ter zake heeft overwogen, en op het gegeven dat het EHRM in andere dan rijbewijszaken geen punitief karakter heeft aangenomen alleen op grond van de zwaarte van de maatregel.

De Afdeling komt tot de conclusie dat de intrekking van de toestemming geen punitieve sanctie is. Er is dan ook geen samenloop van twee punitieve sancties voor één overtreding. Gelet hierop staat het *ne bis in idem*-beginsel niet aan de intrekking in de weg.

Het betoog faalt.

7. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

1. In deze uitspraak staat centraal de kwalificatie van de intrekking van de door de staatssecretaris verleende toestemming om leiding te geven aan een beveiligingsbedrijf. Betrokkene stelt dat deze sanctie kwalificeert als punitief (criminal charge) en dat daarmee het *ne bis in idem*-beginsel aan deze intrekking in de weg staat, nu hij terzake van dezelfde feiten (mishandeling) reeds strafrechtelijk is vervolgd.

2. De Afdeling gaat niet mee in dit betoog en toetst de intrekking aan de zogenaamde Engelcriteria (naar aanleiding van EHRM 8 juni 1976, (*Engel/Nederland*), ook wel de Öztürk-criteria genoemd, naar EHRM 21 februari 1984, (*Öztürk/Duitsland*), *AB Klassiek* 2016, nr. 6, m.nt. Barkhuysen en Van Emmerik. In de eerste plaats gaat het om de classificatie van de overtreding in het nationale recht (strafrecht of niet?) maar deze rubricering is niet bepalend. Het tweede criterium betreft de 'aard van de overtreding' en het derde de 'aard en ernst van de sanctie', die beide alternatief door het Hof worden toegepast (met andere woorden: vervulling van één van beide criteria is voldoende om een criminal charge aan te nemen). De vraag naar de aard van de overtreding wordt ook wel aangeduid als het normadressaatcriterium: richten de betrokken normen zich tot een afgebakende groep met een speciale status of tot alle burgers? Indien deze normen zich richten tot een specifieke groep en slechts gelding hebben binnen deze groep of binnen de groepsspecifieke

context, worden zij door het Hof als tuchtrechtelijk of disciplinair gezien en daarmee niet als criminal charge. In casu komt de Afdeling tot het oordeel dat de relevante normen uit de Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus zich richten tot een specifieke groep, namelijk personen die als leidinggevend in een beveiligingsorganisatie willen werken. Deze normen zijn er op gericht om een betrouwbare particuliere veiligheidszorg in Nederland te garanderen en hebben dus betrekking op een afgebakende groep van personen. Hiermee is volgens de Afdeling geen sprake van algemene strafrechtelijke normen die voor een ieder gelden en daarmee is de maatregel op die grond niet punitief. Verder is hij niet bedoeld om leed toe te voegen maar een bestuurlijke maatregel ter waarborging van passende veiligheidszorg in Nederland. Ten aanzien van de zwaarte van de maatregel dient te worden gekeken naar objectieve maatstaven. Voor de Afdeling is hierbij van belang dat verzoeker weliswaar voor vier jaar wordt uitgesloten van de mogelijkheid leiding te geven aan een beveiligingsbureau maar dat dit hem er niet van weerhoudt andere professionele of bedrijfsmatige activiteiten te verrichten. Dit maakt dat ook alleen kijkend naar de zwaarte van de maatregel niet kan worden gezegd dat de maatregel als punitief kwalificeert. Daarmee ontstaat evenmin een probleem met het beginsel van *ne bis in idem*.

3. Met deze benadering van de Afdeling kan worden ingestemd, zij het dat naar onze mening de kwalificatie van sancties niet alles bepalend zou moeten zijn voor de vraag of het totaalpakket van opgelegde sancties evenredig is. Zo besteedde de Afdeling in enkele uitspraken inzake de intrekking van vergunningen van markt-koopmannen terecht ook aandacht aan de vraag hoe hard deze intrekking op de betreffende markt-koopmannen inwerkte. De intrekking (die de Afdeling volgens een gelijke redenering als in deze uitspraak niet als punitief beschouwde) betekende echter dat de betrokken markt-koopman feitelijk nooit meer voor een standplaats in aanmerking kwam, reden voor de Afdeling om deze intrekking ongedaan te maken in het licht van het feit dat ook al een geldboete was opgelegd (ABRvS 29 maart 2017, *AB* 2017/189 en 190, m.nt. Barkhuysen en Van Emmerik; zie voor een vergelijkbare zaak ABRvS 29 november 2017, *ECLI:NL:RVS:2017*). De eis van evenredigheid van het totale pakket aan voor hetzelfde feit op te leggen sancties wordt ook uitdrukkelijk gesteld in EHRM 15 november 2016, (*A. en B./Noorwegen*), *AB* 2017/188, m.nt. Barkhuysen en Van Emmerik waarin het Hof onder strikte voorwaarden (onder meer temporele en inhoudelijke samenhang) zelfs twee punitieve reacties op hetzelfde feit

aanvaardt. Overigens moet worden afgewacht of het Hof van Justitie EU deze restrictievere Straatsburgse uitleg van *ne bis in idem* gaat volgen. De A-G heeft dit namelijk onlangs afgeraden (conclusie A-G Campos Sánchez-Bordona van 12 september 2017, ECLI:EU:C:2017:667 (Menci)).

4. Uit de hier opgenomen uitspraak blijkt echter niet dat appellant zich heeft beroepen op de onevenredige gevolgen die hij zou ondervinden door de intrekking van de toestemming om leiding te geven aan een beveiligingsbedrijf naast de strafrechtelijke vervolging. Om de Afdeling te verleiden tot de naar onze mening noodzakelijke 'all-in'-evenredigheidstoets had hij bijvoorbeeld nader bewijs moeten overleggen dat het voor hem onmogelijk zou zijn om gedurende de termijn van intrekking een ander beroep uit te oefenen, dan wel dat er onevenredige zware financiële gevolgen zouden zijn door deze intrekking (bijvoorbeeld de sluiting van het bedrijf) al dan niet in combinatie met de strafrechtelijke vervolging. T. Barkhuysen en M.L. van Emmerik

AB 2018/74

AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

24 mei 2017, nr. 201603609/1/A1
(Mr. B.J. van Ettekoven)
m.nt. T.N. Sanders

Art. 5:1, 5:32 Awb

ECLI:NL:RVS:2017:1387

Bestuursorgaan mag bij wijze van proefproces eerst één lastgeving uitprocederen alvorens andere overtreeders een last op te leggen.

De rechtbank heeft overwogen dat het college ter zitting heeft aangegeven dat de eigenaren van de overige percelen aan het Trekpad, waarop ook illegale bebouwing staat, net als appellant ook een vooraankondiging hebben ontvangen en dat er bij een voor het college positieve uitspraak van de rechtbank in deze zaak direct tot het opleggen van lasten onder dwangsom zal worden overgegaan. De rechtbank heeft daarmee voldoende onderbouwd geacht dat het college in gelijke gevallen ook gelijk zal handelen, en in die gevallen dus handhavend zal optreden.

Het door appellant aangevoerde biedt geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat aan haar geen geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel toekomt. Voor zover appellant stelt dat uitsluitend handhavend wordt opgetreden met betrekking tot haar perceel, wordt

overwogen dat het college in het verweerschrift in hoger beroep heeft toegelicht dat het in de vergadering van 10 mei 2016 met betrekking tot twee andere percelen aan het Trekpad heeft besloten ook een last onder dwangsom op te leggen. Ter zitting heeft het college toegelicht dat met betrekking tot die percelen inmiddels ook lasten onder dwangsom zijn opgelegd en met betrekking tot 13 andere gevallen vooraankondigingen zijn verstuurd. Het college heeft voorts uiteengezet dat de reden dat met betrekking tot het onderhavige chalet als eerste van de geconstateerde illegale bouwwerken een last onder dwangsom is opgelegd, voornamelijk is gelegen in de omstandigheid dat het onderhavige perceel is gesitueerd aan de kopse kant van het Trekpad en het chalet, dat vrij fors is, het eerste bouwwerk is waar men mee wordt geconfronteerd. Voor het oordeel dat het college in gelijke gevallen niet gelijk handelt biedt het door appellant aangevoerde, gelet op het voorgaande, geen grond.

Uitspraak op het hoger beroep van appellant tegen de mondelinge uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 18 maart 2016 in 15/6432 in het geding tussen:

Appellant,
en
Het college van B&W van Wijdmeren.

Procesverloop

Bij besluit van 9 juni 2015, verzonden 16 juni 2015, heeft het college appellant gelast binnen 12 weken na verzending van dit besluit het illegaal geplaatste chalet/bouwwerk op het perceel [...] te Loosdrecht te verwijderen en verwijderd te houden, onder oplegging van een dwangsom van € 1.000 per constatering per week met een maximum van € 10.000.

Bij besluit van 20 oktober 2015 heeft het college het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en de begunstigings-termijn verlengd tot zes weken na de datum van bekendmaking van dit besluit.

Bij mondelinge uitspraak van 18 maart 2016 heeft de rechtbank het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Het proces-verbaal van deze uitspraak is aangehecht; niet opgenomen (*red.*).

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 maart 2017 waar appellant, vertegenwoordigd door mr. D. de Jong, advocaat te Zeist, gemachtigden, en het college, vertegenwoordigd door Th.D.S. Bol, zijn verschenen.